

Sygn. akt IX Ka 933/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sajtyna

Protokolant: st.sekr.sądowy Dorota Ziółkowska

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2014 roku

sprawy A. W.

oskarżonej o przestępstwo z art. 216 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 2 kwietnia 2014 roku sygn. akt XII K 517/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób:

1. uchyla orzeczenie o kosztach procesu (punkt II);

2. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 250 (dwieście pięćdziesiąt) złotych tytułem wydatków za postępowanie przed Sądem I instancji;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję , w tym 50 (pięćdziesiąt) złotych opłaty.

Sygn. akt IX Ka 933/14

UZASADNIENIE

A. W. oskarżona została o to, że w dacie bliżej nieustalonej w okresie od marca do kwietnia 2012r. w T. ubliżała wulgarnymi słowami (...) synowi I. W. (1) P. W. oraz w dacie bliżej nieustalonej w maju 2012r. w T. ubliżała córce I. W. (1) I. W. (2) (...) oraz synowi I. W. (1) P. W. (...) wyzywając słowami: „b... (k.15), mówiąc do nich żeby sobie pilnowały swojego tatusia k..(k.15) tj. o przestępstwo z art. 216 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2014r. sygn. akt XII K 517/12 orzekł, co następuje;

I. ustalając w ramach zarzucanego prywatnym aktem oskarżenia czynu, że A. W. w dniu 1 maja 2012r. w miejscowości T. znieważała wulgarnymi słowami małoletnie dzieci I. W. (1), P. W. i I. W. (2), naruszając tym samym przepis art. 216 § 1 kk na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonej A. W. warunkowo umorzył ustalając okres próby na 1 rok;

II. na podstawie art. 628 pkt 1 kpk w zw. z art. 629 kpk zasądził od oskarżonej A. W. na rzecz I. W. (1) kwotę 300 złotych zwrotu poniesionych przez nią kosztów sądowych.

Wyrok powyższy na podstawie art. 444 kpk oraz art. 425 kpk zaskarżył obrońca oskarżonej.

Na podstawie art. 427 § 2 kpk oraz art. 438 pkt 2 i 3 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia tj.

1. art. 4 kpk, art. 5 kpk poprzez nierozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonej w sytuacji gdy w sprawie istnieją wątpliwości dotyczące przebiegu zdarzenia z dnia 1 maja 2012r.

2. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk oraz art. 424 § 1 pkt 1 kpk polegającą na przekroczeniu zasad swobodnej oceny zebranego materiału dowodowego, sprzecznej w szczególności z zasadami prawidłowego rozumowania, a polegającą na całkowitej dowolnej ocenie zeznań I. W. (1), I. W. (2), dowolnej ocenie opinii biegłej psycholog, co w konsekwencji doprowadziło do błędów w ustaleniach faktycznych i przyjęcia, że oskarżona zachowaniem swoim wyczerpała znamiona zarzucanego jej czynu podczas gdy prawidłowa analiza zebranych w toku niniejszego postępowania dowodów, a w szczególności opinii biegłej psycholog, wyjaśnień oskarżonej, zeznań świadków w tym przede wszystkim zeznań E. J., A. E., A. J. jak również zasad logicznego rozumowania prowadzi do odmiennego wniosku a mianowicie, że oskarżona nie dopuściła się zarzucanego jej przestępstwa.

Podnosząc powyższe zarzuty na zasadzie art. 437 § 2 kpk obrońca oskarżonej wniósł o jej u niewinnienie ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej okazała się o tyle skuteczna o ile doprowadziła do zmiany zaskarżonego orzeczenia w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Zarzuty formułowane we wniesionej apelacji uznać należało jednak za bezpodstawne. Opierają się one jedynie na jednostronnej, głośłownej polemice z ustaleniami Sądu Rejonowego. Obrońca oskarżonej w żaden sposób nie dostrzega potrzeby odniesienia do szerokiego kontekstu całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Jego wnioskowanie jest jednokierunkowe i stanowi wyraz subiektywnej i wybiórczej analizy materiału dowodowego.

Dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia w zakresie bytu czynu przypisanego oskarżonej A. W. jak i w zakresie jej sprawstwa nie budzą wątpliwości i zostały w pełni zaakceptowane. Sąd I instancji opierał się w tym zakresie na kompletnym materiale dowodowym, który poddany został obiektywnej i logicznej analizie, nie wykazującej błędów. W sposób precyzyjny w oparciu o zasadę swobodnej oceny dowodów przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dokonana została ocena zgromadzonego materiału dowodowego. Sąd Rejonowy prawidłowo wskazał na podstawie jakich dowodów dokonał ustaleń faktycznych oraz w jakim zakresie dał im wiarę a w jakim przymiotu tego odmówił.

Prawidłowa jest także analiza prawno karna zachowania oskarżonej, która potwierdziła, iż swoim czynem dopuściła się ona przestępstwa z art. 216 § 1 kk. Skarżący nie podnosi żadnych argumentów, które w jakikolwiek sposób mogłyby podważać stanowisko Sądu Rejonowego.

Oczywiście analiza Sądu Rejonowego ujawnia sprzeczności pomiędzy zeznaniami świadków oraz wyjaśnieniami oskarżonej jednakże w oparciu o jedną z naczelných zasad procesowych jaką jest zasada swobodnej oceny dowodów możliwa jest ocena osobowych źródeł dowodach, która w sposób prawidłowy został dokonana przez Sąd Rejonowy i pozwoliła na jednoznaczne stwierdzenie w jakim zakresie wyjaśnienia oskarżonej czy też zeznania świadków można uznać było za wiarygodne i w jakim zakresie poszczególne dowody ze sobą korelują.

W żaden sposób nie można było uznać jak chciałby tego obrońca oskarżonej, iż konieczne było rozstrzygnięcie wątpliwości na korzyść oskarżonej.

Brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, iż naruszona została zasada in dubio pro reo. Zasada ta nakazuje rozstrzygać wątpliwości na korzyść oskarżonego dopiero w sytuacji kiedy istnieją one po dokonaniu ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów. Nie można zapomnieć, iż wyrażona w art. 5 § 2 kpk zasada nie może ograniczać innej zasady prawa procesowego, a mianowicie swobodnej oceny dowodów. W przedmiotowej sprawie zgromadzony materiał dowodowy pozwolił na dokonanie racjonalnej swobodnej oceny dowodów, która nie rodzi zastrzeżeń, co do istnienia wątpliwości, które należałoby wobec braku możliwości ich wyjaśnienia, rozstrzygnąć na korzyść oskarżonej.

Podkreślenia na gruncie niniejszej sprawy wymaga fakt, iż Sąd Rejonowy w celu dokonania rzetelnych i prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie oceny wiarygodności zeznań świadka małoletniej I. W. (2) posiłkował się specjalistyczną opinią biegłej psycholog. W żadnym zakresie, jak sugeruje to skarżący, Sąd Rejonowy opinii tej nie pominął. Wyraźnie bowiem zaakcentował wniosek opinii biegłej o silnej tendencji świadka do przedstawiania się z lepszej strony. Wniosek ten w sposób prawidłowy zestawiony został z obiektywnymi ustaleniami na temat sytuacji jaka dotyczyła córki oskarżonej i jej szkalowania, a która była w pewnej części tłem czynu jakiego dopuściła się oskarżona A. W..

Na gruncie przedmiotowej sprawy nie można mówić o jakimkolwiek błędzie w ustaleniach faktycznych czy też obrazie prawa procesowego.

O błędzie w ustaleniach faktycznych można mówić tylko w przypadku naruszenia przez Sąd art. 7 kpk i dokonaniu oceny dowodów sprzecznie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, bądź też wówczas, gdy Sąd czynił ustalenia faktyczne w oparciu o niepełny materiał dowodowy. Żadna z tych sytuacji nie ma miejsca w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy w pełni zgodził się także z rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego co do warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonej A. W. na okres próby 1 roku. W zakresie tym, prawidłowo dokonana ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonej jak i jej stopnia winy oskarżonej odniesiona została do pozostałych przesłanek warunkowego umorzenia postępowania.

Sąd Okręgowy nie mógł się jednak zgodzić z rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego w zakresie kosztów procesu.

Zgodnie z art. 622 kpk w postępowaniu z oskarżenia prywatnego w razie pojednania się stron przed wszczęciem przewodu sądowego, warunkowego umorzenia postępowania, umorzenia postępowania z powodu niepoczytalności sprawcy lub znikomej społecznej szkodliwości czynu albo z powodu stwierdzenia w zarzucanym czynie znamion przestępstwa ściganego z urzędu, zmiany trybu ścigania z powodu przyłączenia się prokuratora do postępowania wszczętego przez oskarżyciela prywatnego i zakończenia tego postępowania w trybie publicznoskargowym - prezes sądu zarządza zwrot uiszczonych przez oskarżyciela prywatnego zryczałtowanych wydatków w całości, a w połowie - w razie pojednania się stron po rozpoczęciu przewodu sądowego.

Nieprawidłowo zatem Sąd Rejonowy na podstawie art. 628 pkt 1 kpk w zw. z art. 629 kpk zasądził od oskarżonej A. W. na rzecz I. W. (1) kwotę 300 złotych zwrotu poniesionych przez nią kosztów sądowych dlatego też konieczne było uchylenie tego rozstrzygnięcia i wydanie nowego, prawidłowego orzeczenia w zakresie kosztów postępowania przed Sądem I instancji. W takiej sytuacji zastosowanie ma art. 628 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k.

Z kolei zgodnie z art. 618 § 1pkt 1, 9 i 10 kpk od oskarżonej A. W. na rzecz Skarbu Państwa z tytułu wydatków za postępowanie przed Sądem I instancji należało zasądzić kwotę 250 złotych na którą składa się: ryczał za doręczenie wezwań w wysokości 20 złotych, należność biegłej w wysokości 180 złotych oraz opłata za udzielenie informacji z rejestru skazanych – 50 złotych.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk i art. 456 kpk orzekł jak w wyroku. O kosztach sądowych za II instancję orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk.

SSO Krzysztof Sajtyna